בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחַיּוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַהַ״ץ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶר** שְׁלִיטַ״א

שבת חוה״מ פסח תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת חול המועד פסח, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מענייני דיומא עפ״י דברי רביז״ל בליקו״מ ח״א סי׳ רמ״ג וח״ב סי׳ קט״ז, והקשר לסעודת שלום זכר של ב׳ משפחת מאנשי שלומינו

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש חול המועד פסח, בזה מתחברין יחדיו כל הקדושות - ׳שבת׳, ׳חול׳, ׳מועד׳, זו שבת הנמצאת בין שני הימים טובים - יו״ט ראשון ויו״ט אחרון, ובעצם היא כוללת את כל הקדושות יחדיו, זו קדושה משולשת, וכל זה להורות שישנה הקדושה בכל אלו שלושת הזמנים: ׳שבת׳ - היא ״קביעא וקיימא״, החל מבריאת העולם, בכל יום השביעי זה שבת; ׳מועד׳ - בכל חג יש את קדושת החג ושמחתו; ׳חול׳ - גם בתוך כל יום ויום גנוזה קדושה, אכן היא טמונה ופנימית, אך היא נמצאת.

כי זהו כלל גדול, קדושה זה דבר פנימי, ולא תלוי בחיצוניות כלל וכלל, וכמו שמגלה רביז״ל גבי הצדיק (ליקו״מ ח״ב סי׳ קט״ז): **יֵשׁ טוֹעִים סוֹבְרִים שֶׁצְּרִיכִין לְהַכִּיר אֶת הַצַּדִּיק אוֹ שְׁאָר דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה לְהַכִּירוֹ בְּפָנָיו בְּצַלְמוֹ וּדְמוּתוֹ שֶׁיִּהְיֶה מְשֻׁנֶּה בִּדְמוּתוֹ וּבְתְנוּעוֹתָיו דַּיְקָא וּבֶאֱמֶת לֹא כֵּן הוּא כִּי הַצַּדִּיק הוּא בִּדְמוּת וְצֶלֶם כְּכָל הָאֲנָשִׁים וְאֵין בּוֹ שׁוּם שִׁנּוּי וְאַף עַל פִּי כֵן הוּא עִנְיָן אַחֵר לְגַמְרֵי וּשְׁאָרֵי בְּנֵי אָדָם אֵינָם בִּדְמוּתוֹ כְּלָל בֶּאֱמֶת לַאֲמִתּוֹ כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ, זִכְרוֹנוֹ לִבְרָכָה שֶׁאִישׁ הַכָּשֵׁר נִדְמֶה, שֶׁהוֹלֵךְ עִם כַּרְכָּשׁוֹת וְדַקִּין כְּמוֹ שְׁאָר בְּנֵי אָדָם וְאַף עַל פִּי כֵן הוּא עִנְיָן אַחֵר לְגַמְרֵי**; כי העיקר מה בפנימיותו, יכול להיות שבחיצוניות

הוא כשאר בני אדם, אבל הפנימיות הוא ענין אחר לגמרי.

ואומר רבינו שם, שאותו דבר לגבי ארץ ישראל: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בֶּאֱמֶת הִיא מֻבְדֶּלֶת וּמֻפְרֶשֶׁת לְגַמְרֵי מִשְּׁאָר אַרְצוֹת בְּכָל עִנְיָנֶיהָ וּבְחִינוֹתֶיהָ וְאָמַר רַבֵּנוּ, זִכְרוֹנוֹ לִבְרָכָה, שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ רָקִיעַ אַחֵר מִשְּׁאָר אַרְצוֹת וְכַמּוּבָן בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ פָּרָשַׁת תְּרוּמָה (ועין זוהר ויקהל ר״ט) אַךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן בְּגַשְׁמִיּוּת לְפִי מַרְאֵה עֵינֵי הָאָדָם אֵין רוֹאִים שׁוּם שִׁנּוּי בֵּין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לִשְׁאָר אַרְצוֹת כִּי אִם מִי שֶׁזּוֹכֶה לְהַאֲמִין בִּקְדֻשָּׁתָהּ, יָכוֹל לְהַבְחִין קְצָת הַהֶפְרֵשׁ; כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ עִינַיִם אֲמִיתִיּוֹת, הוּא לֹא מִסְתַּכֵּל עַל הַחִיצוֹנִיּוֹת, אֶלָּא עַל הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמִי שֶׁזּוֹכֶה הוּא מַרְגִּישׁ אֶת הָאֶרֶת הָאֱמוּנָה שִׁישׁ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּבְרֵישׁ הַתּוֹרָה שָׁם אִיתָא: סִפֵּר, שֶׁכְּשֶׁהָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, סִפְּרוּ לוֹ שָׁם הַחֲשׁוּבִים שֶׁהָיוּ שָׁם שֶׁבָּאוּ מִמִּדִּינוֹת אֵלּוּ וְקִבְּעוּ דִּירָתָם שָׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כַּמְּפֹרָסָם וְסִפְּרוּ לוֹ, שֶׁקֹּדֶם שֶׁהָיוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ יְכוֹלִים לְצַיֵּר לְעַצְמָן שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא עוֹמֶדֶת בְּזֶה הָעוֹלָם וְהָיוּ סוֹבְרִים שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא עוֹלָם אַחֵר לְגַמְרֵי לְפִי גֹּדֶל קְדֻשַּׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַמְּבֹאָר בַּסְּפָרִים וּמְפֹרָשׁ בְּתוֹרָתֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה מַעֲלַת קְדֻשַּׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים וְהַתּוֹרָה בְּעַצְמָהּ מְפֹרֶשֶׁת כָּל גְּבוּלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְגֹדֶל מַעֲלָתָהּ וּקְדֻשָּׁתָהּ הָעָצוּם וְהַנּוֹרָא מְאֹד מְאֹד עַל כֵּן לֹא הָיוּ יְכוֹלִין לְצַיֵּר לְעַצְמָן בְּעֵינֵיהֶם שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּזֶה הָעוֹלָם עַד אֲשֶׁר בָּאוּ לְשָׁם וְרָאוּ, שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא בְּזֶה הָעוֹלָם מַמָּשׁ כִּי בֶּאֱמֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא כְּמוֹ מְדִינוֹת אֵלּוּ מַמָּשׁ, וַעֲפַר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא בְּמַרְאֶה וּדְמוּת כְּמוֹ עֲפַר מְדִינוֹת אֵלּוּ מַמָּשׁ, כִּי מַה שֶּׁמְּבִיאִין לִפְעָמִים עָפָר לָבָן מִשָּׁם זֶהוּ רַק בִּמְקוֹמוֹת פְּרָטִיִּים וְגַם בִּמְדִינָה זוֹ נִמְצָא עָפָר לָבָן וְעָפָר שֶׁל נֶתֶר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, אֲבָל עִקַּר הֶעָפָר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא כְּמוֹ עֲפַר מְדִינוֹת אֵלּוּ מַמָּשׁ, כִּי בֶּאֱמֶת בִּדְמוּת וּתְמוּנָה אֵין חִלּוּק כְּלָל בֵּין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵין שְׁאָר מְדִינוֹת, לְהַבְדִּיל וְאַף עַל פִּי כֵן הִיא קְדוֹשָׁה מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַקְּדֻשָּׁה עֲצוּמָה וְנוֹרָאָה מְאֹד; כָּל זֶה הוּא עִנְיַן פְּנִימִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁאִינָהּ נִרְאִית בְּחִיצוֹנִיּוֹת כְּלָל.

וְכָל זֶה הוּא עִנְיַן שִׁיר הַשִּׁירִים הַנֶּהוּג לוֹמַר בְּשַׁבָּת חוה״מ פֶּסַח [יֵשׁ נוֹהֲגִין (מנהג הגר״א) לִקְרֹאתָהּ בִּבְרָכָה עַל קְרִיאָתָהּ, וְכֵן בִּרְכַּת שֶׁהֶחֱיָינוּ, וּמִתּוֹךְ

קלף, אך אצל רובם נוהגין שכל אחד קורא לעצמו מתוך הכתוב קודם קריאת התורה], וכמובא בדברי רביז״ל (ליקו״מ ח״א סי׳ רמ״ג): **דַּע שֶׁיֵּשׁ צַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד, שֶׁאֵין הָעוֹלָם יָכוֹל לִסְבֹּל קְדֻשָּׁתוֹ עַל כֵּן הוּא מִתְעַלֵּם מְאֹד וְאֵין רוֹאִים מִמֶּנּוּ שׁוּם קְדֻשָּׁה וּפְרִישׁוּת יְתֵרָה זֶה מֵחֲמַת גֹּדֶל קְדֻשָּׁתוֹ מְאֹד**; וכאמור, כי הקדושה טמונה בפנימיות, ואיננה נראית לחוץ.

ממשיך רביז״ל: **וְזֶה בְּחִינוֹת כָּל הַשִּׁירִים קֹדֶשׁ וְשִׁיר הַשִּׁירִים קֳדָשִׁים** (יָדַיִם פֶּרֶק ג) **נִמְצָא שֶׁשִּׁיר הַשִּׁירִים הוּא קָדוֹשׁ מְאֹד יוֹתֵר הַרְבֵּה מִכָּל הַסְּפָרִים**; וכמו דאיתא (רש״י ריש שה״ש): **אמר רבי עקיבא לא היה העולם כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל שכל הכתובים קדש ושיר השירים קודש קדשים** [״לא היה העולם כדאי״ מזכיר את דברי רבינו הנ״ל ״יש צדיק וכו׳ **שאין העולם יכול לסבול קדושתו**״, והכל הוא אותו ענין].

וכאן מוצאים ביותר העניין האמור, כי שיר השירים הוא שיר של חשק ואהבה, ועל-פניו אין נראה ממנו ענין של קדושה, ויתרה מזו - ״קדש קדשים״, אבל באמת טמונה בתוכו קדושה נוראה ונפלאה עד למאד.

שיר השירים מבטא את גודל האהבה שיש בין נשמות ישראל להקב״ה, כל הלשונות ששם הם בין כנסת ישראל לקוב״ה, ואע״פ שאין שם שום לשון של קדושה בפירוש, אבל ברמז מונחים שם עניינים נפלאים מאד, וכידוע למעיין מעט בדברי המפרשים: **שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לִשְׁלֹמֹה: יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דֹּדֶיךָ מִיָּיִן** וכו׳, **מָשְׁכֵנִי אַחֲרֶיךָ נָּרוּצָה** - אילו מילים קדושות אלו, שאדם מבקש: ״רבש״ע, ׳משכני אחריך׳ - תמשוך אותי חזרה אליך, ׳ונרוצה׳ - לא כתיב לשון יחיד ׳וארוצה׳, אלא ׳ונרוצה׳ - רבש״ע, אתה תמשוך אותי אליך, ואני אמשוך אחריי את כולם! את כל העולם אמשוך עימי!״...

כי באמת, הקב״ה הוא אב הרחמן, והוא אוהב כל נשמה ונשמה מישראל; פעמים שאדם נופל בדעתו ואומר ״אני כלום, אני אפס, כולם שונאים אותי״ עד שחוב ח״ו ״ה׳ שונא אותי״, ה״י, אבל באמת, אם הקב״ה היה שונא אותך - הוא לא היה בורא אותך, ואם הוא ברא אותך, סימן שהוא אוהב אותך ורוצה שתשוב אליו! הקב״ה מחפה ומצפה

לכל נשמה ונשמה מישראל, והוא אוהב כאו"א!

וזה 'דו-סיטרי', הקב"ה אוהב אותנו ואנחנו ג"כ אוהבים את הקב"ה, ואדם צריך לומר את זה בפה מלא: "רבש"ע, אני אוהב אותך! תקרב אותי אליך! אני חפץ בקרבתך!"... וכדברי דוד המלך (תהלים עג כח) "וַאֲנִי קִרְבַת אֱלֹקִים לִי טוֹב"; זהו כל ענין שיר השירים, שמראה את גודל אהבת נשמות ישראל להקב"ה, ואהבת הקב"ה לעם ישראל.

ממשיך רביז"ל בתורה זו: וְהִנֵּה מָצִינוּ שֶׁשְּׁלמֹה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, חִבֵּר שְׁלשָׁה סְפָרִים: מִשְׁלֵי, קֹהֶלֶת וְשִׁיר הַשִּׁירִים וּבֶאֱמֶת מִשְׁלֵי וְקֹהֶלֶת הֵם כְּלָם מְלֵאִים מוּסָר וְיִרְאַת שָׁמַיִם מְאד וּמָצִינוּ בָּהֶם תֵּבוֹת קְדֻשָּׁה וְטָהֳרָה כַּמָּה פְּעָמִים, אֲבָל בְּשִׁיר הַשִּׁירִים אֵינוֹ נִמְצָא תֵּבוֹת קְדֻשָּׁה וְטָהֳרָה כְּלָל, פּוּק עַיֵּן וְתִשְׁכַּח שֶׁבְּכָל סֵפֶר שִׁיר הַשִּׁירִים אֵין נִמְצָא שָׁם בְּכָל הַסֵּפֶר שׁוּם תֵּבוֹת קֹדֶשׁ וְטָהוֹר, וְזֶה מֵחֲמַת גֹּדֶל עָצְמָם קְדֻשָּׁתוֹ אֵינָם רוֹאִים שָׁם שׁוּם קְדֻשָּׁה; כי זה הגילוי של שיר השירים, שקדושה הוא ענין פנימי, וצריך למצוא את הקדושה השוכנת ונמצאת בוודאי!

וזו ההכנה לקראת שביעי של פסח, כי "שיר השירים" הוא ענין של שירה, כשירת הים ששרו עמ"י בשביעי של פסח, ושירה זו נקבעה לדורות, ללמד לנשמות ישראל הלימוד של שירה להקב"ה, לדעת שהקב"ה משפיע מרוב טובו וחסדו על נשמות ישראל, ונשמות ישראל שרים תדיר שירה להקב"ה, ויודעים היטב להעריך גודל הקדושה הפנימית שיש בכל דבר וענין.

וכל זה הוא ענין חיבור רוחניות וגשמיות ביחד, וכמו שאמרנו כמה פעמים גבי מה שאנשים שואלים, מה היה כל הגילוי והחידוש של מוהרא"ש הקדוש בדבר רבינו? כמובן, מזמן רבינו ור' נתן לא היה כזה גילוי כמו שגילה מוהרא"ש הקדוש, שפרסם את לימודי רבינו בכל קצוות תבל ממש, וגילה גילויים נפלאים ולימודי חיים, אבל אנשים אוהבים לדעת מה היה דבר המרכזי שאותו הכניס מוהרא"ש בעולם? התשובה היא: **איך לחבר רוחניות וגשמיות ביחד!** יש לך משפחה, אשה וילדים, אתה עסוק ועמל לפרנסת הבית ולכלכלתו, ובאותו זמן אתה זוכה להיות גם למעלה, זה לא סותר

כלל וכלל, כי התפקיד של האדם הוא למצוא את הקדושה הגנוזה בכל דבר וענין, בתוך הבית שלו, בתוך העיסוקים שלו, לחיות עם זה, ולדעת שאין שום סתירה בזה.

וזה ענין סעודת 'שלום זכר' שעושים בשבת שאחר לידת תינוק - קודם הברית מילה, בתור תודה והודאה להקב"ה על המתנה הגדולה שנתן, וכן לנחם את הוולד שאבל עתה על כל התורה שהשכיחו ממנו בעת לידתו, וכן על כל ההשגות שזכה להשיג - ונאבד ממנו, ושאלנו כמה פעמים: אם משכיחין, מדוע מלמדים? לכאורה שלא ילמדו, שלא ישכיחו, והוא כבר יוולד, ילגדל ויתחזק... מדוע איפוא עושין כל זאת?

עפ"י כל האמור מובן היטב, כי זהו הלימוד בשביל התינוק: **תדע היטב שהקדושה גנוזה אצלך! אכן מצד החיצוניות נראה כאינו, וכאילו הפסדת, אבל באמת זה אצלך!** וכמובא פעמיים בדברי הרבי ר' אלימלך זי"ע בספרו הקדוש נעם אלימלך, שאע"פ שהשכיחו מן התינוק את הכל, אעפ"כ נשאר רושם כלשהו מזה, וזה מה שגנוז אצלו, והתפקיד שלו כשגדל - למצוא את זה ע"י שיתקרב אל הצדיק, ויזכה לחזור אל הכל.

וזהו ג"כ ענין של חיבור רוחניות וגשמיות ביחד, כי אם התינוק היה נולד עם כל מה שהשיג ויודע וכו', איך היה מסוגל לחיות חיים נורמליים בזה העולם? הלא הוא היה מלא בהשגות ודברים גבוהים ועליונים, ולא היה מסוגל לחיות חיים רגילים, על כן משכיחים ממנו את הכל, ומלמדים אותו שאמנם מגיע עתה לזה העולם המלא בגשמיות והסתרות שונות, אבל עליו לדעת איך למצוא את הקדושה הגנוזה בכל דבר, ולזכות לחזור לכל מה שזכה לו, והכל בכח זה שמקודם כבר הראוהו ולימדוהו הכל, ונשאר בו הרושם הקדוש של זה, וזהו הנותן בו כח לעשות חיל קדוש בימי חייו עלי אדמות.

וזהו ענין "שיר השירים אשר לשלמה" - **'למלך שהשלום שלו'** (שה"ר פ"א), כי כל זה הוא עיקר ב'שלום בית' של אדם, כי זהו אחד מגורמי אי השראת השלום בבית: הבעל מושך יותר לרוחניות, האשה יותר לגשמיות, או להפך: האשה יותר לרוחניות, והבעל לגשמיות, ונתהווה

חילוקים ונגרם הפך השלום, משא"כ כשאדם זוכה להכניס בדעתו היטב את הידיעה הזאת: אין שום חילוק בין רוחניות לגשמיות! זה אחד ממש! וכל התפקיד שלך הוא למצוא את הקדושה הנסתרת שיש בתוך הגשמיות, אזי הוא זוכה לשלום הנפלא, כי אין ביניהם שום חילוק, והוא יודע איך לאזן בין שני עניינים אלו: לעסוק בעבודת ה', בעניינים רוחניים, תכלית הנצחית, ויחד עם זאת להיות מעורב בכל ענייני הבית, האשה והילדים, לדאוג להם, להיות עימם, לשבת ולשחק עם הילדים, ליריד אליהם כפי דרגתם ובחינתם, זו השלימות!

זו הנחמה שמנחמים ילד שאך עתה נולד, וכבר אבל על מה שאיבד, מגלים לו איך שיכול לחזור אל הכל, רק אם יציית לדברי הצדיק, וידע ש"אלו מציאות שלו" - זה שלך! שייך אליך! עכשיו אתה חוזר להכל! מרגילים את הילד לגרוס דיבורי התורה, איזו זכות זו! כמה מעלה יש להורים ומחנכים שמדריכים את הילדים בדרך הזאת, אפילו שלא מבינים, גורסים עוד ועוד, האותיות הקדושות של התורה מאירות בו!

הנה עתה הוא ההילולא של ה"באבא מאיר", הגה"ק ר' מאיר אבוחצירא ז"ל, שהיה קדוש עליון, צדיק נורא מאד, והוא עלה לארץ לפני למעלה מחמישים שנה, והתיישב בעיר אשדוד ת"ו.

כשהגיע לאשדוד, נכנסו אליו כמה יהודים כדי לקבל פניו לרגל בואו ארצה, ובין היתר הניחו על שולחנו עיתון 'המודיע'...

ברגע שהעיתון הונח על השולחן, סיבב ר' מאיר את פניו אחורנית, ולא אבה להביט בו אפילו בראיה קלה... כשתמהו בפניו לפשר הדבר, ניסה להתחמק באמרו "מעולם לא התעניינתי בדברים כאלו"... השיבם בקש, והלכו מלפניו.

אחר שיצאו, הרהיב עוז בנו ר' דוד שליט"א ושאל את אביו מדוע התנגד כ"כ להסתכל בעיתון עד שהסב ראשו אחורנית ואף בהצצה רפויה לא הביט בעיתון? השיב לו אביו הקדוש: "לך אני יכול לגלות יותר... **כשהייתי ילד קטן, אבי הקדוש לימד אותי את כ"ב אותיות הא"ב הקדושות, וכשלמדני זאת הוא הראה והסביר לי איך כל אות ואות מהאותיות הקדושות משתלשלת ממקומה החצוב תחת כיסא הכבוד,**

וכך הוא לימד אותי לקרוא אותיות התורה הקדושה, ולכן בכל פעם שאני פותח ספר לקרוא, אני רואה את האותיות איך הן מחוברות למקומן ושורשן מתחת לכיסא הכבוד, א"כ איך אוכל להסתכל באותן אותיות קדושות ונעלות כשהן מודפסות כך בדברי חולין?!"... כי באמת קדושה נוראה יש באותיות הא"ב הקדושות, כשהן מודפסות בספרי קודש שמקובלים אצל עם ישראל, ובדברי תורה, הלכה ואגדה, ולא כשמזולזלות אצל דברי חולין והבל וכו'.

הרי לנו עוצם מעלת קדושת האותיות של התורה הקדושה, ואיזו זכות יש למי שזוכה לקרוא את האותיות הקדושות של התורה, אפילו ללא הבנה, עוד אות, עוד מילה, עוד שורה, עוד דף, זו זכיה נצחית! ואשרי מי שמחנך כל את ילדיו וצאצאיו, כי כך זוכין לחזור חזרה אל כל מה שאיבדו, ולחיות חיי גן עדן בזה העולם.

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה באמת למצוא ולגלות את הקדושה הטמונה בכל פרט מפרטי הבריאה, ובפרטיות קדושת הצדיק, קדושת ארץ ישראל, לחבר רוחניות וגשמיות יחדיו. ההורים יזכו להכניס את הילדים בבריתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו, ויהיה נחת דקדושה להם ולכל עם ישראל עימם, ונזכה לראות בקרוב בביאת המשיח, ויקוים (מיכה ז, טו) **"כִּימֵי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אַרְאֶנּוּ נִפְלָאוֹת"**, אמן ואמן!

***

<u>להשלמת הגיליון מובאת שיחה במעלת יו"ט שביעי של פסח</u> (מתוך ספר "דרכי איש" ח"א)

מו"ר שליט"א אמר, ששמחת יום טוב שביעי של פסח היא המשך השמחה שהחלה בחדש אדר, שעליו איתא (תענית כט.): משנכנס אדר מרבין בשמחה; ויום שביעי של פסח הוא בדיוק חמשים יום מראש חדש אדר [כי חדש אדר לעולם חסר], וזהו הנאמר בשירה (שמות טו, יא): "מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש" - 'מי' גימטריא חמשים, הינו מספר הימים מראש חדש אדר ועד שביעי של פסח, ומה אומר הפסוק? "נאדר בקדש" - 'נאדר' נוטריקון נ'ו'ן א'ד'ר', רמז על אותם נ' ימים

מֵעֵת רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲדָר, וְעַד לִשְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח, הֵינוּ שֶׁהַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהֵחֵלָּה אָז, מַמְשִׁיכָה בְּיֶתֶר שְׂאֵת עַד עַתָּה - הַשִּׂיא וְהַפִּסְגָּה שֶׁל הַשִּׂמְחָה.

וְאָמַר מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א, שֶׁעַל כֵּן לֹא בְּחִנָּם מוּבָא בְּדִבְרֵי הַפּוֹסְקִים (דְּרִישָׁה סִימָן תצ סְעִיף קָטָן א; וְעֵין דַּרְכֵי מֹשֶׁה הָאָרֹךְ שָׁם סְעִיף קָטָן ט), שֶׁיֵּשׁ שֶׁכָּתְבוּ לוֹמַר בִּתְפִלּוֹת שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח "זְמַן שִׂמְחָתֵנוּ" [כְּמוֹ בְּחַג הַסֻּכּוֹת], וְאַף שֶׁאֵין נוֹהֲגִין כֵּן לְמַעֲשֶׂה, עַל כָּל פָּנִים מִזֶּה רוֹאִים אֶת עֹצֶם הַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח, שֶׁבּוֹ נִבְקַע הַיָּם לִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁהָיוּ בְּדַחַק וּמֵיצַר גָּדוֹל - הַמִּצְרִים מֵאֲחוֹרֵיהֶם, הַיָּם מִלְּפָנֵיהֶם, הַמִּדְבָּר בִּצְדָדֵיהֶם, וְזָכוּ לִרְאוֹת אֶת יְשׁוּעַת ה' שֶׁעָשָׂה עִמָּם כְּשֶׁבָּקַע לָהֶם הַיָּם, וְשָׂמְחוּ בִּישׁוּעָתוֹ יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁזָּכוּ לוֹמַר אֶת הַשִּׁירָה הַטְּהוֹרָה שֶׁנִּקְבְּעָה לְדוֹרֵי דּוֹרוֹת אֲצֶל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וּבְעֶצֶם, 'קְרִיעַת יַם סוּף' זֶהוּ דָּבָר תְּמִידִי בְּחַיֵּי הָאָדָם, כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים הִשְׁווּ זִוּוּגוֹ וּפַרְנָסָתוֹ שֶׁל אָדָם לִקְרִיעַת יַם סוּף, וּכְמַאֲמָרָם זַ"ל (סוֹטָה ב.): קָשֶׁה זִוּוּגוֹ שֶׁל אָדָם כִּקְרִיעַת יַם סוּף; וְכֵן אָמְרוּ (פְּסָחִים קיח.): קָשֶׁה פַּרְנָסָתוֹ שֶׁל אָדָם כִּקְרִיעַת יַם סוּף; וְ'זִוּוּגוֹ שֶׁל אָדָם' אֵינוֹ רַק עַד שֶׁזָּכָה לִמְצֹא זִוּוּגוֹ, אֶלָּא זֶה כּוֹלֵל גַּם שְׁלוֹם בַּיִת שֶׁל אָדָם, כִּי בְּוַדַּאי שְׁלֵמוּת תַּכְלִית מְצִיאַת הַזִּוּוּג הוּא שֶׁאָדָם יִזְכֶּה לְבַיִת שֶׁל אַהֲבָה וְאַחְוָה, שָׁלוֹם וְרֵעוּת.

וְעַל כֵּן יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח מְסֻגָּל מְאֹד בְּעִקָּר לִפְעֹל עַל אֵלּוּ הָעִנְיָנִים: אִם הוּא בָּחוּר, שֶׁיִּזְכֶּה לִמְצֹא זִוּוּגוֹ הֶהָגוּן לוֹ מִשֹּׁרֶשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְאִם כְּבָר זָכָה לִמְצֹא אֶת זִוּוּגוֹ - יַרְבֶּה בִּתְפִלָּה וּבַקָּשָׁה עַל שְׁלוֹם בֵּיתוֹ, שֶׁבָּזֶה נִכְלָל 'מְצִיאַת הַזִּוּוּג', הֵינוּ בְּכָל פַּעַם בְּהִתְחַדְּשׁוּת חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי, וְכֵן יַרְבֶּה אָז בִּתְפִלָּה וּבַקָּשָׁה עַל פַּרְנָסָה בְּשֶׁפַע, שֶׁיִּזְכֶּה שֶׁמְּזוֹנוֹתָיו יִהְיוּ מְצוּיִים לוֹ בְּ'רִנָּה' - ר'וַח, נ'חַת, ה'יתֵּר, וְכֵן מְסֻגָּל לְבַקֵּשׁ עַל שֶׁאָר הַשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת בְּכָל הָעִנְיָנִים, כִּי הוּא זְמַן מְסֻגָּל מְאֹד לְעוֹרֵר רַחֲמִים וּלְהַמְשִׁיךְ חֲסָדִים וְשֶׁפַע רַב, וְאַשְׁרֵי הַמַּרְבֶּה בִּתְפִלָּה בְּיוֹם קָדוֹשׁ זֶה, וּבְוַדַּאי יִזְכֶּה לִפְעֹל יְשׁוּעוֹת, נִסִּים וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלִים בְּכָל דָּבָר וְעִנְיָן, אָמֵן וְאָמֵן.

לכל עניני הגיליון
ולהשתתפות בהדפסת ספר "דרכי איש" חלק א':
s0584563404@gmail.com